

Seru Grandi #80
Kralendijk
Bonaire, C.N.

Advocaat

mr. M. Bijkerk

Mobiel: 00599-7962650
abogado.bijkerk@gmail.com
info@arcocarib.com

Golden Meand Society
Foundation supporting
International Court Cases

Vrijwillige verschijning zijdens
appellante

Aan het Gemeenschappelijk Hof van Justitie,
Wilhelminaplein,
Willemstad,
CURAÇAO.

HOGER BEROEP WARBES ZAAK

Geeft respectvol te kennen:

Maria Altagracia MUÑOZ FELIX, wonende te Kaya Mariana # 4, Bonaire, appellante, ten dezen domicilie kiezende ten kantore van de advocaat mr. Michiel Bijkerk, kantoorhoudende te Seru Grandi #80, Bonaire, die verklaart ten dezen voor en namens appellante op te treden en die met name ook verklaart door haar gemachtigd te zijn om namens haar dit beroepschrift te ondertekenen.

1. Wederpartij ten dezen is de Staat der Nederlanden, meer bijzonder de Minister c.q. de Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, gevestigd te Bonaire ten kantore van RCN, Kaya Internashonal z/n, Bonaire. De wederpartij wordt hierna aangeduid als 'de Staat' of 'de IND', ofwel 'de Minister' c.q. 'de Staatssecretaris' al naar gelang zulks in de context gepast is.
2. Appellante tekent bij deze beroep aan tegen het vonnis van het GIEA Bonaire d.d. 13 december 2018 (hierna ook het '**vonnis a quo**'). Zie prod. HB-1.

Algemene Inleiding over Rechtspraak in het algemeen

3. Dit is een bijzonder spijtig hoger beroep, want het vonnis *a quo* dwingt ons het nodige op te merken dat wij liever achterwege zouden hebben gelaten. Ondergetekende heeft een draai als in het vonnis *a quo* voorkomt slechts één keer eerder meegemaakt, maar toen in een politieke functie. Alleen als iets dergelijks in deze zaak ook speelt, is het vonnis begrijpelijk. Op geen enkele andere wijze kunnen wij het begrijpen.

Wij vragen het geduld van het Hof om ons nader te mogen verklaren.

Als gedeputeerde hebben wij een beslissing tot ontslag van een ambtenaar teruggedraaid, omdat de motivering voor dat ontslag (gegeven door het vorige BC) volstrekt niet begrijpelijk was. Alleen de Gezaghebber was tegen het ongedaan maken van het ontslag. Hij verzette zich met hand en tand. Dit veroorzaakte veel vertraging, maar al zijn argumenten waren niet steekhoudend. Uiteindelijk werd het ontslag teruggedraaid.

Daarna verklaarde de Gezaghebber zich nader. Hij was tegen het ongedaan maken van het ontslag geweest, omdat er gevaar voor de staatsveiligheid bestond bij het weder in dienst nemen van deze ambtenaar. Dit was nooit eerder door hem naar voren gebracht. Het was ook niet de opgegeven ontslagredenen in het ontslagbesluit. Er waren kennelijk verdenkingen tegen de ambtenaar in kwestie. Dat was de werkelijke reden.

Seru Grandi #80
Kralendijk
Bonaire, C.N.

Advocaat

mr. M. Bijkerk

Mobiel: 00599-7962650
abogado.bijkerk@gmail.com
info@arcocarib.com

Golden Meand Society
Foundation supporting
International Court Cases

Met andere woorden, zowel de formele ontslagredenen als alle argumenten die de Gezaghebber naar voren had gebracht, waren allemaal ongegrond. Neen, wij moeten het preciezer zeggen. De werkelijke reden werd niet genoemd en alles wat wel genoemd werd, was **bewust vals**. In naam van 'gevaar voor de staatsveiligheid' achtte men deze valsheid kennelijk gerechtvaardigd.

Wij hebben de Gezaghebber uiteraard gevraagd waarom hij dat niet eerder had gezegd? En wij vroegen hem om aan te geven waarop die verdenking dan gebaseerd was? Het antwoord was de klap op de vuurpijl: '**Ik kan dat niet zeggen want dat is geheim**'. Als wij het niet zelf hadden meegemaakt, zouden wij hebben volgehouden dat zoiets in een democratie niet mogelijk is. Maar eigen ervaring is niet weerspreekbaar.

Tussen haakjes, het is nu bijna 8 jaar geleden en de ambtenaar werkt nog steeds bij de overheid. De verdenking van staatsgevaarlijkheid was dus kennelijk ook flauwe kul.

4. En dan nu het vonnis *a quo*. Heel kort: '**De vlag dekt de lading niet**'. Wij hebben daarvan geen hard bewijs, daarom is deze conclusie misschien te kort door de bocht. Maar wij kunnen het vonnis niet anders begrijpen dan dat er **niet** in staat wat de werkelijke reden is voor de ongegrond verklaring.

In dit verband wordt verwezen naar een uitspraak van ex-PG bij de Hoge Raad, Arthur Hartkamp, in het tijdschrift Mr. 1, 2014, blzz. 28/29: "(..) *als de voorzitter van de Raad voor de Rechtspraak zich dan ook nog als baas van de rechters gaat gedragen, loopt het helemaal mis*". In de context van het interview doelde de ex-PG op politieke invloed in de Rechtspraak.

'*Connect the dots*', zoals de Amerikanen zeggen.

Als wij het juist zien, dan is hier niet zozeer sprake van een rechterlijke fout, maar een fout die in ons hele rechtssysteem is binnengeslopen, maar daar absoluut niet thuis hoort. Deze tendens i.h.a. wordt wel een 'sluipende staatsgreep' genoemd, maar *in casu* gaat het om politieke invloed in de Rechtspraak die is binnengeslopen. Dát is pas echt staatsgevaarlijk.

Dit beroep gaat dus in eerste instantie over de **onafhankelijkheid van de rechtspraak**. Het vonnis *a quo* toont naar onze mening aan dat een soort lintworm ongemerkt die onafhankelijkheid is binnengedrongen. En eenmaal binnen, wordt het steeds erger.

Weliswaar is elke individuele rechter moreel verplicht zo'n fundamentele fout zelf ook te detecteren en zich daartegen te verzetten. Maar het is bekend dat de meeste mensen niet zo principieel denken en handelen. Waarom? Welnu, kijk maar eens hoe het hen vergaat die dat wel doen. Kortom, ook rechters zijn mensen en zij lopen meestal mee.

In een voorgaand hoger beroep is verwezen naar het historische feit dat op 27 oktober 1940 bekend werd dat ALLE leden van de Nederlandse Hoge Raad, exclusief de Joodse president mr. Lodewijk Visser, de 'Ariërverklaring' hadden getekend. Het uitblijven van protest door de Hoge Raad had vervolgens een deprimerende uitwerking op de lagere rechters, waarvan uiteindelijk 95% de Ariërverklaring ook tekenden.

Seru Grandi #80
Kralendijk
Bonaire, C.N.

Advocaat

mr. M. Bijkerk

Mobiel: 00599-7962650
abogado.bijkerk@gmail.com
info@arcocarib.com

Golden Meand Society
Foundation supporting
International Court Cases

Dit soort verkeerde beslissingen worden altijd weg gerationaliseerd met argumenten zoals dat het nu allemaal zo erg nog niet is. En dat dit niet te vergelijken is met de Tweede Wereldoorlog. Et cetera. Wij zouden daartegen inbrengen dat juist omdat de situatie nu zo erg nog niet is, het dus nu veel gemakkelijker zou moeten zijn om zich tegen deze politieke infiltratie in de Rechtspraak te verzetten. Maar dat gebeurt kennelijk niet, zoals het vonnis *a quo* aantoont.

Wij zijn er niet trots op dat wij deze zaken zo scherp aan de orde stellen. Integendeel, wij bieden onze verontschuldiging daarvoor aan. Maar ook advocaten maken deel uit van de Rechtspraak en wij kunnen deze tendens niet aanvaarden. Dit kan echt niet. Ook de advocaat is medeplichtig, als hij zich hier niet zo krachtig als in zijn vermogen ligt, tegen verzet; zelfs op het risico af van represaille tegen zijn toekomstige cliënten. Echter als wij dit niet doen, dan maken wij dezelfde fout als naar ons oordeel het Gerecht gemaakt heeft.

In dit verband nog een recent voorbeeld. Eén rechter van de Venezolaanse Hoge Raad (Cristian Zerpa) heeft onlangs in de V.S. asiël aangevraagd uit protest tegen het Maduro-regime. De BBC bericht dat *“Mr Zerpa called the Supreme Court ‘an appendage of the executive branch’, saying the president would tell justices how to rule on certain cases”*. De vraag die hier in het oog springt is waarom de Hoograadsleden niet *en masse* aftreden? Waarom alleen Zerpa?

Het is duidelijk. Hoograadsleden zijn mensen. De meeste mensen lopen mee.

Wat hiervan zij, het gaat nu om het vonnis *a quo*. Wij kunnen dit niet anders begrijpen dan politieke inmenging in een rechterlijke beslissing, waar het Gerecht voor gebogen heeft. Wij kunnen dat niet bewijzen. Dus de enkele ontkenning is genoeg. Maar zo’n ontkenning zal ons niet overtuigen en wij hopen hierna aannemelijk te maken dat onze intuïtie grond heeft.

En als onze stelling aannemelijk is, dan is *ipso facto* sprake van een motiveringsgebrek. Eigenlijk geen ‘gebrek’ in motivering, maar een graad erger, namelijk het ‘ontbreken’ van motivering.

Wat is er gebeurd?

5. Appellante is op 3 augustus 1995 in St. Domingo D.R. geboren. Zij woont vanaf +/- haar 10de jaar in Bonaire (gezocht wordt naar de 1ste verblijfsvergunning; wordt nageleverd als prod. HB-2). Zij is hier een aantal jaren naar de Lagere School gegaan. Daarna naar de SGB (Middelbare School). Zij spreekt Spaans, Papiaments en Nederlands. Zij is met de Bonaireaanse gemeenschap vergroeid. Zij is thans 23 jaar.

Zij wil in Nederland gaan werken en studeren. Daarom heeft zij het examen afgelegd voor het Certificaat Naturalisatietoets (prod. HB-3), noodzakelijk om het Nederlanderschap te kunnen aanvragen. Zij heeft het Certificaat gehaald en heeft vervolgens een naturalisatieverzoek ingediend. Zij heeft dus alles netjes en conform de wet gedaan om het Nederlanderschap te verkrijgen. De aanvraag is echter afgewezen, omdat haar identiteit niet met zekerheid kan worden vastgesteld, althans dat is de motivering voor de afwijzing van de aanvraag.

6. Gezien de hiervoor beschreven achtergrond alleen al zou het bestreden besluit door het Gerecht, toetsend aan het algemene rechtsbeginsel van **‘redelijkheid en billijkheid’** (art. 9, lid 1, sub b WarBES), moeten zijn vernietigd met de aanwijzing dat aan appellante het Nederlanderschap moet worden toegekend, zelfs al zou – in het meest extreme scenario – zijn

Seru Grandi #80
Kralendijk
Bonaire, C.N.

Advocaat

mr. M. Bijkerk

Mobiel: 00599-7962650
abogado.bijkerk@gmail.com
info@arcocarib.com

Golden Meand Society
Foundation supporting
International Court Cases

vastgesteld dat appellante een andere identiteit heeft dan op de contentieuze geboorteakte staat aangegeven. Zelfs al zou dus bewezen zijn dat zij niet het kind is van Jesus Maria MUÑOZ PEREYRA en Ana Concepcion FELIX REYNOSO, zoals op de geboorteakte staat, en dat dus vaststaat dat zij een 'ondergeschoven kind' is, dan *nóg* zou het bestreden besluit in het licht van de redelijkheid en billijkheid geen stand moeten hebben kunnen houden. Een dergelijke 'onderschuiving' kan appellante persoonlijk immers niet worden tegengeworpen. Zij zelf kan daar immers geen enkele rol in kunnen hebben gespeeld. Zij was immers nog een klein kind.

Zonder schuld, geen straf (*nulla poena sine culpa*).

Bovendien, vanaf haar eerste inschrijving op Bonaire is haar geboorteakte door de overheid in orde bevonden. Om daar na 14 jaar op terug te komen is ook niet redelijk en billijk.

Zelfs in het meest extreme scenario is het dus niet redelijk en billijk om appellante het Nederlanderschap te onthouden. Er is ook geen enkele aanwijzing dat een dergelijk 'ondergeschoven kind' vanwege zijn/haar valse identiteit meer geneigd zou zijn om een gevaar voor de openbare orde of staatsveiligheid te vormen. Overigens heeft zij een V.O.G. overgelegd.

7. In de procedure *in primo* zijn voorts vijf documenten van de Dominikaanse autoriteiten overgelegd aan de hand waarvan met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid kan worden vastgesteld dat haar identiteit als aangegeven op de contentieuze geboorteakte wel correct is. Daarom had het Gerecht op grond daarvan en op grond van het rechtsbeginsel van *redelijkheid en billijkheid* het bestreden besluit moeten vernietigen en moeten beslissen gelijk gevorderd.

Als het beginsel van redelijkheid en billijkheid geen rol speelt in de Rechtspraak, dan dient het Gerecht aan te geven wat dan de betekenis van art. 9, lid 1, sub b WarBES is. Als een rechter zich niet in staat acht te oordelen wat 'redelijk en billijk' is, dan dient hij/zij een andere baan te zoeken. In onze democratie worden in de wet geen loze kreten opgenomen. Dit artikel heeft betekenis en alleen het Gerecht kan uitmaken wat het betekent. Maar het betekent niet niks.

Ook dit is fundamenteel. Niet kan worden geduld dat de uitvoerende macht (de politiek dus) zich mengt in de Rechtspraak met als gevolg dat de wet (middels 'marginale toetsing') zijn betekenis verliest. Wij hebben onafhankelijke rechtspraak, of we hebben het niet.

De fatale fout in het Toetsingsarrest van 1942 was dat de Hoge Raad aangaf niet de innerlijke waarde van de verordeningen van de Duitse bezetter te mogen beoordelen, hetgeen de vrijbrief was voor de Duitsers om hun gang te kunnen gaan. Er is thans in 2019 geen enkele dreiging voor een rechter die de innerlijke waarde van een besluit (!) toetst, waarbij hij niet behoort mede te nemen in de overweging wat het Hof daarvan zou mogen denken. Het Hof kan in hoger beroep beslissen gelijk het Hof juist en recht voorkomt. Maar de onafhankelijkheid van Rechtspraak brengt met zich mee dat het GIEA zijn eigen oordeel uitspreekt en niet anticipeert op het mogelijke oordeel van het Hof. De 3de volzin in r.o. 6 van het vonnis *a quo* is dus in strijd met het beginsel van onafhankelijke rechtspraak. Ook een motiveringsgebrek dus.

In de hierna te formuleren grieven zal hier op terug worden gekomen.

Seru Grandi #80
Kralendijk
Bonaire, C.N.

Advocaat

mr. M. Bijkerk

Mobiel: 00599-7962650
abogado.bijkerk@gmail.com
info@arcocarib.com

Golden Meand Society
Foundation supporting
International Court Cases

8. De afwijzing van haar aanvraag heeft appellante aangevoeld als het niet ontvangen van haar diploma nadat zij het examen daarvoor met goed gevolg had afgelegd. Zij vergelijkt het met een leerling die opgaat voor het eindexamen Middelbare School, daarvoor slaagt maar dan geen diploma krijgt. Zij is opgegaan voor het Certificaat Naturalisatietoets, heeft het examen met goed gevolg afgelegd, ontvangt *wel* een mooi certificaat maar vervolgens niet de naturalisatie, hetgeen de reden was waarom zij het examen had afgelegd.

Achter de aanvraag schuilt een mens. Het verlenen van het Nederlanderschap is een zaak van zwaar gewicht, schrijft de IND, maar het verkrijgen daarvan is voor de aanvrager ook een zaak van zwaar gewicht. Niet valt in te zien dat de afwijzing proportioneel is aan de verwaarloosbare onzekerheid over appellante's identiteit. Niet valt in te zien welk mogelijk zwaarwegend nadeel de Staat (de gemeenschap) zou kunnen ondervinden zelfs als de verwaarloosbare kans zich voor zou doen dat appellante's identiteit niet overeenkomt met haar geboorteakte.

De afwijzende beschikking is dus tevens onevenredig. Er heeft ook geen inzichtelijke belangenafweging plaats gevonden. De enkele stelling dat het verlenen van het Nederlanderschap een zaak van zwaar gewicht is, is geen belangenafweging. Ook op deze grond had het Gerecht de vordering behoren toe te wijzen en wel omdat art. 9, lid 1, sub b WarBES voorschrijft dat het Gerecht mag toetsen aan algemene rechtsbeginselen, zoals het evenredigheidsbeginsel. Het Gerecht heeft echter ten onrechte ook deze toets niet uitgevoerd.

Er zijn gevolgen als niet wordt getoetst aan Mensenrechten en/of algemene rechtsbeginselen

9. In het Vreemdelingenrecht zijn vele regelingen ingevoerd die een aperte schending vormen van Mensenrechten. Wij noemen slechts de twee meest in het oog springende.

A) De negatieve gevolgen voor vreemdelingen van de zgn. 'verblijfsgatregel' zijn duidelijk onevenredig. Een kort verblijfsgat (bijv. van een maand) heeft vaak tot gevolg dat de vreemdeling 4 of 5 jaar moet wachten voordat hij een zekere verblijfstatus (vergunning voor onbepaalde tijd) kan verkrijgen. Indien verblijfsगतen zo ernstig zijn dat zij niet kunnen worden getolereerd (*waarom* dit zo zou zijn is overigens ook niet duidelijk), dan staat in ieder geval vast dat de 'straf' die de vreemdeling daarvan ondervindt, onevenredig is aan de overtreding (waar overigens helemaal NIEMAND enig nadeel van ondervindt). Evenredig zou zijn dat de duur van eventuele verblijfsगतen gelijk is aan de extra wachtperiode voor een zekere status. De onevenredigheid komt neer op een vernederende behandeling (schending art. 7 IVBPR).

Wij hebben deze argumentatie meerdere keren voorgelegd aan het Gerecht en het Hof. Toetsing aan art. 7 IVBPR (via artt. 93 en 94 Grondwet) heeft of geheel niet plaats gevonden, of er is geconcludeerd dat geen sprake is van schending van art. 7 IVBPR. Noch is getoetst aan het evenredigheidsbeginsel op grond van art. 9, lid 1, sub b WarBES, terwijl de onevenredigheid tussen overtreding en gevolg onweerlegbaar is. Een week verblijfsgat en 5 jaar nadelig gevolg is nu eenmaal niet evenredig. Toch stelt het Gerecht de Wet boven het Recht.

B) De exorbitante inkomenseis voor gezinshereniging. Een vreemdeling moet minimaal \$ 1,680.- per maand verdienen (en voor elk kind \$ 250.- extra) om zich met zijn echtgeno(o)t(e) (en kinderen) te mogen herenigen. Dit terwijl het Minimumloon +/- \$ 830.- bedraagt (Bonaire).

Seru Grandi #80
Kralendijk
Bonaire, C.N.

Advocaat

mr. M. Bijkerk

Mobiel: 00599-7962650
abogado.bijkerk@gmail.com
info@arcocarib.com

*Golden Meand Society
Foundation supporting
International Court Cases*

Dit is apert discriminatoir (art. 26 IVBPR). Immers, een 'rijke' immigrant mag zich met zijn gezin herenigen. Maar een arme mag dat niet. Zeker 60% van de immigranten mag zich niet met zijn gezin herenigen (kan niet voldoen aan de inkomenseis), terwijl art. 23 IVBPR voorschrijft dat het gezin door de overheid moet worden beschermd! Bovendien wordt door de inkomenseis de eigen burger ook weg gezet. Immers zijn minimuminkomensgrens is slechts \$ 830.-, maar de vreemdeling wordt geacht niet voor zijn gezin te kunnen zorgen als hij minder dan \$ 1,680.- verdient. Deze regeling is niet alleen discriminatoir en vernederend (art. 7 IVBPR). Hij is absurd.

Ook dit hebben wij meerdere keren aan het Gerecht en het Hof voorgelegd, hetgeen echter niet geleid heeft tot een vonnis waarin dit absurde onrecht werd recht gezet.

Zij die beweren dat de vergelijking met de Tweede Wereldoorlog vergezocht is, dienen nogmaals na te denken. Het Gerecht weet dat deze regeling de toets aan het Mensenrecht niet kan doorstaan, maar evenals tijdens de Tweede Wereldoorlog lopen 95% van de rechters ervoor weg om deze toets uit te voeren.

10. De gevolgen hiervan worden in de Universele Verklaring (UV) ook genoemd (zie Preambule):
- dat terzijdestelling van en minachting voor de rechten van de mens geleid hebben tot barbaarse handelingen, die het geweten van de mensheid geweld hebben aangedaan [...];
 - dat het van het grootste belang is, dat de rechten van de mens beschermd worden door de suprematie van het recht, opdat de mens niet gedwongen worde om in laatste instantie zijn toevlucht te nemen tot opstand tegen tirannie en onderdrukking.

De gevolgen van terzijdestelling van mensenrechten zijn dus barbaarse handelingen en uiteindelijk opstand. Dat moeten wij niet willen. Het Gerecht dient dus zijn plicht te doen teneinde dat te voorkomen. Het Gerecht moet dus toetsen aan het Mensenrecht. Artt. 93 en 94 Grondwet geeft het Gerecht daartoe ook bepaaldelijk de bevoegdheid.

Voorts wordt in de UV gewezen op de suprematie van het Recht (boven de Wet). Art. 9, lid 1, sub b WarBES geeft het Gerecht de bevoegdheid (en de opdracht) om aan algemene rechtsbeginselen te toetsen.

De vraag ligt dan voor de hand waarom het Gerecht (en het Hof) dit dan niet doen? Met alle consequenties van dien? Of denkt men dat deze keer de consequenties niet komen? Het is immers zo erg allemaal nog niet?

Wat wij hier naar voren brengen is geen hogere wiskunde. Het is glashelder. De hele geschiedenis door kwamen er altijd consequenties. Die waren altijd voorzienbaar, maar altijd werd ervoor gekozen om de ogen te sluiten en te volharden in onrechtvaardig handelen.

En dan ineens komt de klap ... 'Geheel onverwachts', zegt men dan.

Praktische gevolgen

11. Er zijn ook praktische en directe gevolgen. Eén in het oog springende is een toename in corruptie. Als de overheid mensen onrechtvaardig behandelt, dan zoeken zij een andere uitweg. Als men het een vreemdeling onmogelijk maakt zijn gezin te herenigen, dan gaat hij

Seru Grandi #80
Kralendijk
Bonaire, C.N.

Advocaat

mr. M. Bijkerk

Mobiel: 00599-7962650
abogado.bijkerk@gmail.com
info@arcocarib.com

Golden Meand Society
Foundation supporting
International Court Cases

ambtenaren omkopen, of pleegt een of andere lichte vorm van fraude. Als hij/zij daar dan op betrapt wordt, wordt hem dit ernstig kwalijk genomen. Maar het grootste onrecht werd door de overheid zelf gepleegd. De man of vrouw in kwestie wilde alleen voor zijn vrouw/man en kinderen kunnen zorgen, maar dit werd hem met staatsmacht (de wet) onmogelijk gemaakt.

Elke keer dat dit gebeurt wordt de wrok groter. Ook de vreemdelingen zijn immers gewone mensen. En de overheid vraagt zich dan af waar toch die wrok vandaan komt?

Soms vraagt men zich af of wij niet kunnen denken.

12. In ieder geval, appellante heeft netjes de correcte weg gevolgd. De aanvraag werd afgewezen om een bagatel. Nog niet eens een zekere bagatel, maar een zeer onwaarschijnlijke bagatel. Mensen zo behandelen is niet redelijk en billijk. Het is *gemeen*, dus vernederend (art. 7 IVBPR).

Verloop van de procedure

13. Op 19 juni 2014 heeft appellante een aanvraag ingediend voor verkrijging van het Nederlanderschap. Bij beschikking d.d. 23 juni 2016 is de aanvraag afgewezen. Op 21 juli 2016 is daartegen bezwaar aangetekend. Het bezwaar is bij beschikking d.d. 14 maart 2017 ongegrond verklaard. Op 29 januari 2018 heeft appellante daartegen *pro forma* beroep aangetekend. Dit *pro forma* beroep is op 19 februari 2018 aangevuld.

Al deze documenten zijn *in primo* overgelegd, zodat daar korthedshalve naar verwezen kan worden.

Vervolgens is de zaak op 17 september 2018 behandeld. Het GIEA heeft op 1 oktober 2018 een tussenvonnis gewezen (prod. HB-4), waarbij verweerder werd opgedragen onderzoek te doen naar de echtheid van aangeleverde documenten binnen een maand na vonniswijzing. De originelen van deze documenten waren tijdens de zitting afgegeven aan het Gerecht. Echter, (***nota bene!***), reeds op **13 maart 2018** hadden wij de IND verzocht om de documenten te laten onderzoeken op authenticiteit, met de suggestie om de procedure in te trekken als de documenten authentiek zouden worden bevonden en de naturalisatie alsnog zou kunnen worden goedgekeurd. De IND weigerde echter dit onderzoek uit te laten voeren (prod. HB-5).

Deze weigerachtige houding is ook niet redelijk en billijk, als ervan wordt uitgegaan dat de overheid de burger klantvriendelijk ('zorgvuldig') behoort te bejegenen. Maar misschien zijn vreemdelingen geen mensen en hoeft men hen dus ook niet menselijk te behandelen. Waar komt die rare wrok van vreemdelingen tegen de overheid toch vandaan? Maar dit terzijde.

Op 31 oktober 2018 dient de IND een brief in bij het Gerecht, waarin wordt geconcludeerd dat de opdracht van het Gerecht niet zal worden uitgevoerd en dat het beroep alsnog ongegrond dient te worden verklaard (prod. HB-6). In die brief hebben wij geen argumenten kunnen ontdekken die niet eerder door de IND tijdens deze procedure waren aangevoerd. Al deze argumenten had het Gerecht reeds overwogen en, blijkens het tussenvonnis, te licht bevonden

Bij brief d.d. 24 november 2018 hebben wij op de brief van de IND gereageerd (prod. HB-7).

Seru Grandi #80
Kralendijk
Bonaire, C.N.

Advocaat

mr. M. Bijkerk

Mobiel: 00599-7962650
abogado.bijkerk@gmail.com
info@arcocarib.com

Golden Meand Society
Foundation supporting
International Court Cases

Daarna heeft het Gerecht op 13 december 2018 eindvonnis gewezen en het beroep ongegrond verklaard (HB-1).

Het vonnis van 1 oktober 2018

14. In r.o. 12 oordeelt het Gerecht met juistheid dat *in casu* een 'ex nunc' toetsing moet plaatsvinden. Daarbij baseert het Gerecht zich op (algemene) jurisprudentie van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens, het Europese Hof van Justitie, alsook het Nederlandse rechtssysteem (bedoeld wordt vermoedelijk de Nederlandse Vreemdelingenwet).

Voorts oordeelt het Gerecht dat in zaken als de onderhavige voor de BES-eilanden de wet hiervoor geen expliciete regeling geeft. Het Gerecht verwijst bovendien naar door appellante aangehaalde literatuur (met verwijzing naar jurisprudentie) waarin is aangegeven dat feiten die *na* de bestuursfase bekend worden, maar die terugslaan op omstandigheden die tijdens de bestuursfase reeds wel aan de orde zijn geweest maar toen nog niet aantoonbaar waren, WEL *ex nunc* door de bestuursrechter moeten worden meegenomen bij de beoordeling. Zie de Pleitnota *in primo*, punten 7 t/m 10 (hierbij gevoegd als prod. HB-8).

Voorts oordeelt het Gerecht dat een 'ex tunc' toetsing in een zaak als de onderhavige geen recht doet aan de belangen van de betrokken aanvrager. Hier zegt het Gerecht dus dat appellante toch *wel* een mens is die de overheid niet zo onredelijk behoort te behandelen.

Tenslotte stelt het Gerecht vast dat het enige beletsel om aan appellante het Nederlanderschap toe te kennen, gelegen is in de onzekerheid omtrent haar identiteit. Als dus met behulp van de ingebrachte documenten appellante's identiteit wel met zekerheid kan worden vastgesteld, dan kan haar aanvraag in beginsel worden toegewezen. Volgt een opdracht aan de IND om de ingebrachte documenten op echtheid te onderzoeken.

Dit tussenvonnis was juridisch juist en het was menselijk. Het Gerecht kon de IND in haar weigerachtige en onmenselijke behandeling van appellante kennelijk niet volgen.

De brief (aanvullend verweer) van de Staatssecretaris van V&J d.d. 31 oktober 2018 (prod. HB-6)

15. Allereerst is onduidelijk op grond van welk wetsartikel het een bestuursorgaan is toegestaan om een aanvullend verweerschrift of andere schriftuur in te dienen nadat het Gerecht een tussenvonnis heeft gewezen, met name ook omdat door verweerder bij dit aanvullende verweerschrift geen nieuwe stukken in het geding werden gebracht, noch door het Gerecht was uitgenodigd om zulk een aanvullend verweerschrift in te dienen. Het was, integendeel, een geheel eenzijdig door de IND genomen besluit tot voortzetting van het debat. Dit terwijl het Gerecht het debat al had gesloten en verweerder had opgedragen om de echtheid van enkele stukken te onderzoeken, hetgeen verweerder weigerde te doen. Het aanvullende verweerschrift was niet meer dan een uitleg waarom verweerder weigerde aan het tussenvonnis te voldoen. Het bevatte geen nieuwe inzichten of argumenten. Wij zien voor het aanvullende verweerschrift geen wettelijke grond. De conclusie is dat het onwettig was en het Gerecht had er geen acht op behoren te slaan. Dit zal hierna als eerste grief worden geformuleerd.

Seru Grandi #80
Kralendijk
Bonaire, C.N.

Advocaat

mr. M. Bijkerk

Mobiel: 00599-7962650
abogado.bijkerk@gmail.com
info@arcocarib.com

Golden Meand Society
Foundation supporting
International Court Cases

Voorts wordt in het aanvullend verweerschrift beweerd dat de Rijkswet op het Nederlander-
schap (RWN) een 'ex tunc' toetsing voorschrijft, omdat dat uit de Handleiding zou blijken. Dit is
uiteeraard een onjuiste conclusie. De Handleiding is geen formele wet en is van lagere orde dan
zowel de RWN als de WarBES (alsook de Awb). De RWN zelf schrijft helemaal geen 'ex tunc'
toetsing voor. De Minister probeert dat via de Handleiding in de RWN binnen te loodsen.

Ook de door verweerder aangehaalde jurisprudentie zegt niet dat *in casu* 'ex tunc' moet
worden getoetst. Het zegt slechts dat een aanvrager de voorgeschreven documenten moet
indienen tijdens de bestuursfase. Dat had appellante ook gedaan! Echter werden de
ingediende documenten niet overtuigend genoeg geacht en voor zo'n situatie schrijft de
literatuur (en de daar aangehaalde jurisprudentie) nu juist voor dat 'ex tunc' moet worden
getoetst, met name in een situatie (zoals *in casu*) waar pas in een later stadium de juistheid
van reeds tijdens de bestuursfase ingediende documenten nader kunnen worden aangetoond.

Kortom de uitleg in het aanvullend verweerschrift was niet alleen een herhaling van zetten,
maar ook juridisch onjuist. Wel stond er een soort 'code' in, namelijk dat de verlening van het
Nederlandschap 'een zaak van groot gewicht is', alsof het Gerecht zich dat onvoldoende zou
hebben gerealiseerd. De hele toon van het aanvullend verweerschrift is dat het Gerecht zich bij
de les moet houden, hetgeen het Gerecht daarna helaas ook deed. Bij het lezen van het
aanvullend verweerschrift bekwam ons reeds het gevoel dat de IND het Gerecht een bedekte
instructie gaf. Dit is niet bewijsbaar, maar hoe anders is de reactie van het Gerecht uitlegbaar?
Immers het debat was al gesloten en partijen hadden hun pleitnota's reeds voorgedragen en
aan het Gerecht overgelegd. En dan plotseling na een onwettelijke schriftuur een 180° draai?

Reactie zijdens appellante op het 'aanvullend verweerschrift'

16. Wij verkeerden in onzekerheid hoe op dit 'aanvullend verweerschrift', waarvoor het Gerecht
geen toestemming had gegeven (!), te reageren. Wij verwachtten dat het Gerecht zelf
verweerder erop zou wijzen dat het debat reeds gesloten was en dat de opdracht bij
tussenvonnis gegeven, gewoon moest worden uitgevoerd. En zo verweerder het met het
eindvonnis niet eens mocht zijn, dat verweerder dan hoger beroep kan aantekenen.

Hoger beroep is immers de wettelijke procedure als een partij het niet eens is met een vonnis.

Mag op basis van deze door het Gerecht in de onderhavige zaak gecreëerde jurisprudentie een
burger in de toekomst ook eenzijdig besluiten om het debat voort te zetten nadat dit door de
rechter reeds is gesloten? Een 'aanvullende pleitnota' bijvoorbeeld? Moeten wij het zo zien?

17. Allereerst is erop gewezen dat een ieder te goeder trouw moet voldoen aan rechterlijke
vonnissen. Dit is een basispunt van rechtspraak. Als immers vonnissen door partijen zomaar
terzijde mogen worden gelegd, kan het Gerecht net zo goed geen vonnis wijzen.

Voorts hebben wij erop gewezen dat als de IND het niet eens is met een vonnis, het
rechtsmiddel van hoger beroep kan worden aangewend. Daar is het in de WarBES voor
opgenomen! Ook dit is een basisuitgangspunt van rechtspraak.

Seru Grandi #80
Kralendijk
Bonaire, C.N.

Advocaat

mr. M. Bijkerk

Mobiel: 00599-7962650
abogado.bijkerk@gmail.com
info@arcocarib.com

Golden Meand Society
Foundation supporting
International Court Cases

Wij waren verbijsterd dat wij zulke voor de hand liggende maar tevens fundamentele opmerkingen in onze reactie moesten opnemen. Voorstelbaar is dat in zeer bijzondere gevallen een rechterlijk bevel redelijkerwijs niet kan worden uitgevoerd vanwege gevaar voor leven of vanwege een ander zeer zwaarwegend belang (bijv. grote te verwachten schade). Maar het 'aanvullend verweerschrift' deed helemaal geen beroep op zo'n uitzonderlijke situatie.

Er staat helemaal niets in het 'aanvullend bezwaarschrift' dat kan rechtvaardigen om het tussenvonnissen niet uit te voeren. De door het Gerecht aan de IND gegeven opdracht was ook niet een heel moeilijke of kostbare. Gewoon onderzoek naar de echtheid van enkele documenten. Dit is routinewerk voor de IND. Geen enkele reden of noodzaak is door de IND gesteld die leidt tot de conclusie dat haast geboden was, in die zin dat in dit bijzondere geval niet kon worden gewacht tot het eindvonnis om daarna hoger beroep in te stellen. Overigens zou de IND ook vóór het eindvonnis nog haar argumenten hebben kunnen uiteenzetten, omdat na het onderzoek naar de echtheid van documenten (na uitvoering van het tussenvonnissen dus) de zitting zou zijn hervat. De behandeling tijdens deze hervatting zou dan ook hebben kunnen leiden tot ongegrond verklaring van het beroep. Kortom, wij zien geen enkele zwaarwegende reden ter rechtvaardiging van het besluit om te weigeren het tussenvonnissen uit te voeren.

Wij hebben het Gerecht er dan ook op gewezen dat de weigering om het tussenvonnissen uit te voeren willekeurig is en dat het Gerecht dat niet hoort toe te staan. Wij hebben gesuggereerd dat het Gerecht daarom de opdracht dient te herhalen, thans versterkt met een dwangsom.

Tot slot hebben wij het Gerecht erop gewezen dat door toe te geven aan deze willekeur, het Gerecht zijn eigen gezag ondermijnt. En vervolgens deed het Gerecht precies dat.

18. Wat betreft het juridische betoog van verweerder in het 'aanvullend verweerschrift' is nog het volgende opgemerkt.

De Awb en de WarBES hebben het nodige gemeen, maar er zijn ook verschillen. Eén in het oog springend verschil is art. 9 lid 1 sub b WarBES dat in de Awb in deze ruime bewoordingen niet voorkomt. Appellante had o.a. betoogd dat de weigering door de IND om de in een vroeg stadium na de BoB aangeleverde documenten alsnog op echtheid te onderzoeken, in strijd is met het meest fundamentele rechtsbeginsel als bedoeld in art. 9, lid 1 sub b WarBES, namelijk het beginsel van redelijkheid en billijkheid. De IND had geen billijke reden om te weigeren dit te doen, want als appellante een nieuw verzoek zou indienen, dan zou de IND dezelfde documenten toch ook alsnog op hun echtheid moeten onderzoeken. Bovendien, voor de IND is het routinewerk en het had deze procedure kunnen voorkomen.

Kortom, een bestuursorgaan dient zich in beginsel burgervriendelijk op te stellen. Dat was *in casu* niet gebeurd. Als de IND dat wel had gedaan, dan had deze procedure waarschijnlijk helemaal niet hebben hoeven worden gevoerd (zie prod. HB-5). Er werd met deze aanvankelijke weigering ook toen geen enkel redelijk belang gediend. De IND heeft ook toen geen redelijk belang benoemd om te weigeren de documenten alsnog te onderzoeken. Het enige argument was een louter procedureel en onredelijk standpunt, namelijk dat het Gerecht 'ex tunc' moet toetsen. Er was toen geen andere uitweg meer dan deze procedure voortzetten.

Seru Grandi #80
Kralendijk
Bonaire, C.N.

Advocaat

mr. M. Bijkerk

Mobiel: 00599-7962650
abogado.bijkerk@gmail.com
info@arcocarib.com

Golden Meand Society
Foundation supporting
International Court Cases

Wat is de reden dat burgers in het algemeen en vreemdelingen in het bijzonder zo worden behandeld? Begrijpt de overheid niet dat dit kwaad bloed zet?

19. Voorts is aangevoerd dat de IND r.o. 11 van het tussenvonnissen verkeerd heeft begrepen. Daarin verwijst het Gerecht naar het feit dat in Europa en Nederland de vreemdelingenrechter 'ex nunc' toetst. Terwijl de IND wijst op de overeenkomsten tussen de Awb en de WarBES en daaruit concludeert dat 'ex tunc' dient te worden getoetst, vergeet de IND dat diezelfde overeenkomsten zouden moeten leiden tot 'ex nunc' toetsing in BES-vreemdelingenzaken.

Dat het Gerecht wat betreft de 'ex nunc'-toetsing aansluit bij de Vreemdelingenwet en de Europese Jurisprudentie is volstrekt begrijpelijk. Het feit dat de artt. 47 WarBES en 8:69 Awb gelijkenis vertonen, zoals door de IND wordt aangevoerd als argument voor 'ex-tunc' toetsing, doet daar in beginsel verder niets aan af. In het Antilliaanse recht heeft het Gerecht immers altijd een veel actievere rol gespeeld dan in Nederland. En dit om de goede reden dat de bevolking in het algemeen minder geschoold is. En ten tweede (met name in het bestuursrecht) omdat de lokale overheid erom bekend staat dat men zeer gauw geneigd is tot 'kapricho' (= willekeur) in plaats van Recht. Bovendien geeft art. 48 lid 2 WarBES het Gerecht de bevoegdheid om alsnog een vooronderzoek te doen en is daar vrij in, indien de omstandigheden daartoe aanleiding geven, gelijk het Gerecht in dezen kennelijk geoordeeld heeft.

Ten slotte, is in ons Commentaar op verweerders juridische betoog in het 'aanvullend verweerschrift' nog verwezen naar appellante's Pleitnota (zie Prod. HB-8), waarin is uitgelegd aan de hand van rechtsliteratuur dat en waarom in een geval als het onderhavige sprake is van een uitzondering op de algemene regel van 'ex-tunc' toetsing, nog afgezien van het feit dat *in casu* sprake is van vreemdelingenrecht, waarin naar analogie van de Vreemdelingenwet en de Europese jurisprudentie 'ex-nunc' dient te worden getoetst. In die rechtsliteratuur wordt ook verwezen naar jurisprudentie die in de Pleitnota niet expliciet benoemd was, maar die in ons Commentaar alsnog wordt opgegeven, t.w. CRvB 23 juli 1996, RSV 1997, 17; ARRvS 3 september 1993, AB 1994, 179. Het Gerecht heeft in het eindvonnissen niet gemotiveerd waarom *in casu* geen sprake is van een uitzonderingsgeval die tot 'ex nunc' toetsing noopt.

20. Conclusie. Het juridische betoog in het 'aanvullende verweerschrift' v.d. IND [NB, eigenlijk was het een 'aanvullende pleitnota (!)] bevatte geen nieuwe feiten of argumenten en was onjuist.

Het eindvonnissen (hiervoor ook aangehaald als het 'vonnissen a quo') en de grieven met toelichting.

21. Hierna worden de grieven geformuleerd tegen het vonnissen *a quo* d.d. 13 december 2018.

Grief 1

Ten onrechte heeft het Gerecht verzuimd te oordelen dat er geen wettelijke grond is voor het indienen van een 'aanvullend verweerschrift' na de sluiting van het debat en na het wijzen van een tussenvonnissen. Het Gerecht heeft dus ten onrechte acht geslagen op dit 'aanvullend verweerschrift'.

Toelichting

Deze omissie is onzorgvuldig. Ter toelichting wordt verwezen naar punten 15 t/m 20 hiervoor.

Seru Grandi #80
Kralendijk
Bonaire, C.N.

Advocaat

mr. M. Bijkerk

Mobiel: 00599-7962650
abogado.bijkerk@gmail.com
info@arcocarib.com

Golden Meand Society
Foundation supporting
International Court Cases

Grief 2-A

Ten onrechte oordeelt het Gerecht in r.o. 5, tweede volzin, dat de *'verlening van het Nederlandschap, gelet op de daaraan verbonden gevolgen, een zaak van groot gewicht is'*.

Toelichting

Het is onduidelijk wat met de aangehaalde formulering bedoeld wordt. Ook is onduidelijk wat bedoeld wordt met de tussenzin *'gelet op de daaraan verbonden gevolgen'*. Wat betekent dit?

Het Gerecht neemt deze formulering over van het in het *'aanvullend verweerschrift'* geciteerde Hofvonnis d.d. 3 augustus 2016 zonder aan te geven wat dit betekent. *Prima facie*, betekent het niets. Voor appellante is het verkrijgen van het Nederlandschap inderdaad van groot gewicht. Het zal haar in staat stellen naar Nederland te gaan om te studeren, zoals zij wenst. Dit is ook voor onze gemeenschap van groot gewicht, omdat wij goed geschoolde jonge mensen die alle 4 Caribische talen goed spreken, hard nodig hebben. Zo beschouwd, is het *niet* verlenen van het Nederlandschap aan appellante een verlies van groot gewicht.

In welk opzicht is de verlening van het Nederlandschap (tienduizenden per jaar) van groter gewicht dan het verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd? Zouden genaturaliseerde Nederlanders een groter gevaar voor de staatsveiligheid of de openbare orde kunnen vormen dan voor onbepaalde tijd toegelaten vreemdelingen? Is dat het? Als dat het *niet* is, wat maakt dan het verlenen van het Nederlandschap van zo groot gewicht dat aan de verleningprocedure onredelijke vereisten in de Handleiding mogen worden opgenomen? En nog meer *'to the point'*, wat maakt het verlenen van het Nederlandschap dan van zo groot gewicht dat een *'ex nunc'* toetsing in alle omstandigheden moet worden uitgesloten?

En wat zijn de aan de verlening van het Nederlandschap *'verbonden gevolgen'*? Wat voor gevolgen? Dat appellante wil gaan studeren? Waar heeft het Hof het over?

En waarom handhaaft het Gerecht zijn eerste oordeel in het tussenvonnis niet (zie laatste volzin r.o. 12), namelijk dat een *'ex tunc'* toetsing in een zaak als de onderhavige geen recht doet aan de belangen van appellante? Daarop terugkomen in het eindvonnis zonder een duidelijke motivering is een motiveringsgebrek. Juist omdat de verlening van het Nederlandschap *'een zaak van groot gewicht'* is, zou *'ex nunc'* toetsing juist gepast zijn, zou men denken.

En waarom komt het Gerecht terug op zijn in r.o. 12 van het tussenvonnis verwoorde oordeel dat uit de rechtsliteratuur blijkt dat in een zaak als de onderhavige een *'ex nunc'* toetsing aangewezen is? En dat dit in de onderhavige zaak des te meer geldt, nu het *niet* gaat om nieuwe feiten, noch om volledig nieuwe bewijsstukken, maar om nieuwe documenten waarmee appellante in de bestuursfase gestelde feiten meent te kunnen aantonen? Zie allemaal r.o. 12 tussenvonnis. Waarom is dit alles ineens niet meer relevant?

Het Gerecht laat zich hierover niet uit. Het Gerecht heeft een niets zeggende bezwerende formule overgenomen uit het Hofvonnis, geciteerd in het *'aanvullend verweerschrift'*, en is op grond daarvan van oordeel veranderd. Zo'n formule is geen motivering voor de verandering van oordeel. Het is een *schijn*motivering. Het lijkt dat er iets staat, maar het is een lege huls.

Grief 2-B

Ten onrechte oordeelt het Gerecht in r.o. 5, derde volzin, dat, omdat de verlening van het Nederlandschap een zaak van groot gewicht is, verweerder bevoegd is te eisen dat de aanvrager op de in de Handleiding bepaalde wijze zijn identiteit en nationaliteit aantoont.

Toelichting

Er is geen causaal verband tussen de kwalificatie dat verlening van het Nederlandschap een zaak van groot gewicht is en het gevolg dat verweerder daarom bevoegd is te eisen dat de aanvrager op de in de Handleiding bepaalde wijze zijn identiteit en nationaliteit aantoont.

Ten eerste is niet duidelijk wat het zijn van een zaak van groot gewicht betekent? En waarom deze onduidelijke frase betekent dat een aanvrager alleen op de in de Handleiding bepaalde wijze zijn identiteit en nationaliteit kan aantonen, redelijk of niet, is evenmin duidelijk. Als toch de in de Handleiding bepaalde wijze onredelijk is, wat let dan het Gerecht om met een beroep op art. 9, lid 1, sub b WarBES de Handleiding terzijde te schuiven? Het Gerecht motiveert niet waarom de Handleiding prevaleert, anders dan de frase dat het een zaak van groot gewicht betreft. Maar dat kan geen motiveringsgrond zijn, omdat niet duidelijk is wat het betekent.

Bovendien, appellante heeft in de bestuursfase haar nationaliteit en identiteit met 4 of 5 documenten aangetoond. Er is echter nog een kleine onzekerheid overgebleven die zij in de bestuursfase niet meer *kon* wegnemen, omdat reeds beschikt was. Daarom was de enige discussie tussen appellante en verweerder de vraag of in de beroepsfase 'ex nunc' mag worden getoetst, of niet. In het tussenvonnissen oordeelde het Gerecht duidelijk gemotiveerd dat dit wel mag, maar in het eindvonnis oordeelt hij ineens dat het niet mag. Vanwaar deze draai? Het Gerecht geeft het antwoord, namelijk omdat het 'een zaak van groot gewicht' betreft.

Maar dat op zich is geen motivering! Omdat het een zaak van groot gewicht betreft, is het veel redelijker om aan te nemen dat juist *wel* 'ex nunc' zou moeten kunnen worden getoetst.

Van dit alles is niets te begrijpen. De motivering ontbreekt c.q. is gebrekkig.

Grief 2-C

Ten onrechte oordeelt het Gerecht in r.o. 5, vierde en vijfde volzin, dat de aanvrager de stukken t.a.v. zijn nationaliteit en identiteit in de bestuurlijke fase moet overleggen en dat de stukken die in de beroepsfase zijn overgelegd dus te laat zijn overgelegd.

Toelichting

De *Handleiding* schrijft voor dat de stukken in de bestuursfase moeten worden overgelegd. Dat is de *Handleiding*, een richtlijn dus, of beleidsregel. Dat is geen wet in formele zin, zoals de RWN en de WarBES. De WarBES schrijft voor dat de overheid zowel processueel als inhoudelijk zorgvuldig (dus redelijk en billijk) tewerk moet gaan. Het is dus geen wet van Meden en Perzen dat een in de beroepsfase ingediend stuk *ipso facto* te laat is ingediend. Het is aan het Gerecht

Seru Grandi #80
Kralendijk
Bonaire, C.N.

Advocaat

mr. M. Bijkerk

Mobiel: 00599-7962650
abogado.bijkerk@gmail.com
info@arcocarib.com

Golden Meand Society
Foundation supporting
International Court Cases

om te oordelen of in de omstandigheden van het elk individueel geval een na de bestuursfase ingediend stuk nog wel of niet moet worden betrokken bij de beoordeling. Dat heeft het Gerecht in het tussenvonnis ook gedaan met als conclusie dat het stuk nog *wel* bij de beoordeling in beroep mag worden betrokken (dus niet 'te laat' is ingediend). Maar in het eindvonnis komt het Gerecht op dat oordeel plotseling terug en wordt het standpunt ingenomen dat alle stukken na de bestuursfase ingediend *ipso facto* (zonder mogelijk afwijkend rechtsoordeel) 'te laat' zijn ingediend. Het Gerecht motiveert daarbij niet waarom hij op dit punt van oordeel is veranderd en waarom de rechtvaardiging die hijzelf in het tussenvonnis zag om anders te oordelen, ineens geen steek meer houdt.

Vervolgens weerspreekt het Gerecht zichzelf hierover door in r.o. 6 (1ste volzin) op te merken dat hij het niet eens is met verweerder dat met een 'ex nunc' toetsing wordt miskend dat het verlenen van het Nederlanderschap een zaak van groot gewicht is. Hier zegt het Gerecht dus zelf dat een 'ex nunc' toetsing niets toe of afdoet aan de stelling dat de verlening van het Nederlanderschap een zaak van groot gewicht is. Heel *terecht*, want de twee hebben niets met elkaar te maken. Een zaak van groot gewicht is een weinig zeggende aanduiding en de 'ex nunc' toetsing heeft *in casu* te maken met de zorgvuldige behandeling van een aanvraag. Als er een verband bestaat tussen de twee, dan is het dat een zaak van groot gewicht zeer zorgvuldig moet worden behandeld. En dus juist *wel* een 'ex nunc' toetsing verdient, als dat nodig of redelijk is.

Grief 3

Ten onrechte oordeelt het Gerecht in r.o. 6, derde volzin, dat hij zijn beslissing (bij tussenvonnis genomen) om aan appellante het Nederlanderschap toe te kennen, indien de echtheid van de in de beroepsfase ingediende stukken komt vast te staan, laat varen, omdat hij meent dat een dergelijke beslissing in hoger beroep geen stand zal houden. En voorts oordeelt het Gerecht in r.o. 6 ten onrechte dat dit hoger beroep lang zal duren, zodat appellante beter een nieuwe aanvraag kan indienen.

Toelichting

Een hoger beroep duurt meestal ongeveer één jaar. Appellante's aanvraag *in casu* heeft ongeveer 2 jaar en 9 maanden geduurd. Dat een nieuwe aanvraag sneller zal verlopen dan een hoger beroep is dus nog maar de vraag. Bovendien, het Gerecht oordeelt over het Recht, niet over de voor een aanvrager naar zijn inzicht meest praktische vervolgroute nadat het Gerecht zelf een beroep ongegrond heeft verklaard. De aanwijzing inzake de vervolgroute verraadt dat het Gerecht kennelijk niet achter zijn eigen vonnis staat en een doekje voor het bloeden geeft.

Veel fundamenteeler is voorts nog dat het Gerecht aangeeft niet onafhankelijk te oordelen. Natuurlijk speelt jurisprudentie een rol, d.w.z. als die jurisprudentie redelijk en billijk is. Het Gerecht geeft echter niet aan *waarom* het Hof anders zou oordelen dan het Gerecht in het tussenvonnis heeft gedaan. En *waarom* zo'n ander oordeel dan juister en rechtvaardiger zou zijn dan zijn eigen oordeel in het tussenvonnis. Het Gerecht schuift hier wezenlijk zijn verantwoordelijkheid af op het Hof door zijn beslissing te baseren op hetgeen hij anticipeert

Seru Grandi #80
Kralendijk
Bonaire, C.N.

Advocaat

mr. M. Bijkerk

Mobiel: 00599-7962650
abogado.bijkerk@gmail.com
info@arcocarib.com

Golden Meand Society
Foundation supporting
International Court Cases

dat het Hof zal gaan oordelen. Dat is voorbarig, omdat *als* de echtheid van de overgelegde documenten komt vast te staan, het zeer best mogelijk is dat het Hof het toewijzend eindvonnis van het Gerecht in stand zal laten, gezien de bijzondere omstandigheden van dit geval.

Bovendien is deze afschuiving van verantwoordelijkheid in strijd met het beginsel van onafhankelijke rechtspraak. Het Gerecht moet zelf oordelen op basis van wat hij weet van de casus, de wet, zijn rechtsgevoel en de jurisprudentie die hij rechtvaardig en toepasselijk acht.

Grief 4

Ten onrechte oordeelt het Gerecht in r.o. 7 dat het beroep ongegrond is.

Toelichting.

Het Gerecht kan niet bij tussenvonnis oordelen dat het beroep gegrond zal worden verklaard als de echtheid van de overgelegde documenten wordt vastgesteld en dan vervolgens zonder onderzoek naar die echtheid oordelen dat het beroep ongegrond is. Het Gerecht kan het beroep eventueel pas ongegrond verklaren nadat het onderzoek is uitgevoerd.

Het beroep is ook niet ongegrond. De weigering door de overheid om aan het tussenvonnis te voldoen was ongegrond.

Het Gerecht heeft zich door de IND laten ringeloren. Het is echter de taak van het Gerecht om over de rechtmatigheid van overheidshandelen en -besluiten te oordelen en de burger te beschermen tegen onredelijk overheidsoptreden. De overheid was *in casu* dubbel onredelijk. Eerst door het minnelijk verzoek van appellante om de nieuwe stukken op echtheid te onderzoeken niet in te willigen en vervolgens door te weigeren aan het tussenvonnis te voldoen.

Door deze dubbele onredelijkheid in het eindvonnis toe te staan heeft het Gerecht de burger niet tegen de overheid beschermd, maar integendeel de overheid een vrijbrief gegeven voor willekeur. Precies wat er in het Toetsingsarrest van 1942 gebeurde.

Men ziet, de verwijzing naar de Tweede Wereldoorlog is niet overdreven.

Het spijt mij (ondergetekende) diep dat ik dit alles heb moeten zeggen. Ik voeg daaraan toe een persoonlijke noot (als doekje voor het bloeden dan maar, maar het is welgemeend): ik heb een zeer sympathieke indruk van de rechter in kwestie. Daarom spijt mij dit des te meer. Maar het gaat om het principe. Wat er in eerste aanleg is gebeurd, kan echt niet. En het is van zo groot belang voor de onafhankelijkheid van de rechtspraak (alook ter voorkoming van overheidswillekeur en gezagsondermijning van het Gerecht) dat dit hoger beroep en de vordering de moeite waard is.

Ook bij appellante zelf gaat het om het principe. Zij weet dat dit moeilijk is en lang gaat duren.

De conclusie is dat de ongegrond verklaring deugdelijke motivering ontbeert.

Het Hof zal worden verzocht om te doen hetgeen het Gerecht bij tussenvonnis had bevolen.

Het spreekt voor zich dat als de documenten niet echt zijn, appellante geen zaak meer heeft.

Seru Grandi #80
Kralendijk
Bonaire, C.N.

Advocaat

mr. M. Bijkerk

Mobiel: 00599-7962650
abogado.bijkerk@gmail.com
info@arcocarib.com

*Golden Meand Society
Foundation supporting
International Court Cases*

Weshalve het het Hof moge behagen:

dit beroep gegrond te verklaren, het vonnis *a quo* te vernietigen en te doen hetgeen het Gerecht in eerste Aanleg had behoren te doen en wel om verweerder op grond van art. 50 lid 4 WarBES op te dragen om onderzoek te doen naar de echtheid van de door appellante tijdens de procedure in eerste aanleg via het Gerecht bij verweerder ingediende stukken en binnen een maand na vonniswijzing van dat onderzoek rapport aan het Hof uit te brengen, onder verbeurte van een door het Hof in goede justitie te bepalen dwangsom voor iedere dag of gedeelte van een dag dat verweerder in gebreke mocht blijven aan de opdracht te voldoen en voorts om iedere verdere beslissing aan te houden,

alles kosten rechtens.

Bonaire, 14 januari 2019

Namens appellante,

mr. M. Bijkerk